

[Alfred Jensen.]

indsats var afgørende for, om Danmark efter krigen kunne opnå anerkendelse som allieret nation. På et tidspunkt, hvor de allierede kæmpede på liv og død med tyskerne som f. eks. ved Nijmegen, kunne det ikke være i deres eller Danmarks interesse, at våben, der under største fare og vanskeligheder førtes her til landet, blev oplagret med kommende bevogtningsopgaver for øje. Våbnene måtte bruges i kampen mod nazityskerne og derfor stilles til rådighed for det kæmpende Danmark.

Det var indstillingen i frihedsbevægelsen under besættelsen, og den omstændighed, at ti kendte modstandsfolk med professor Husfeldt i spidsen vender sig til hærchefen med seks spørgsmål efter dennes interview i Berlingske Tidende den 13. marts, fastslår på ny dette faktum. Betegnende er da også, at viceadmiral Lundsteen i anledning af udtalelserne om Viggo Hjalfs interview fremkommer med en erklæring om, at søværnet ej heller var tilfreds med våbenfordelingen.

Hærchefens svar på de ti modstandsfolks seks spørgsmål har ikke på nogen måde afkræftet hans skadelige optræden ved våbenfordelingen. Det er på ny fastslået, at våbnene skulle fordeles gennem frihedsrådet, og at general Hjalff over for frihedsrådet og i kommandoudvalget har afgivet løfte om en ligelig fordeling.

De ti modstandsfolk udsendte over Ritzaus Bureau den 20. marts en udtalelse i anledning af hærchefens udtalelse af 18. marts. I denne udtalelse hedder det til slut:

„Med Deres egne udtalelser til pressen har De klart bevist, at De bevidst saboterede kontroludvalget og hindrede dets virksomhed, og at De egenmægtigt ændrede våbenfordelingen og dermed brød Deres løfte og besvæg alle parter i aftalen.

Offentligheden og Deres officerskorps vil derfor næppe fortænke os i, at vi herefter nærer dyb mistillid til generalens ord og til Deres evne til at træffe for landet og den værnepligtige ungdom betydningsfulde afgørelser.“

Denne mistillid deles af de bredeste lag i det danske folk, hvilket tydeligt fremgår af den opmærksomhed, sagen har vakt i pressen. Generalens grove sabotage af modstandskampen og hans optræden i denne

diskussion viser jo, at han ikke besidder den tillid og agtelse, som må kræves af en mand i den stilling.

Derfor spørger jeg, om forsvarsministeren vil foranledige, at hærchefen, general-løjtnant Viggo Hjalff, afskediges.

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at forretningsordenens bestemmelse om anvendelse af citater fortsat er gældende.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Inden jeg svarer på det ærede medlems spørgsmål, vil jeg på det bestemteste tage afstand fra spørgsmålets tendentiøse form og også fra den samme form i den motivering, der nu blev givet.

Selv om jeg forstår, at begge parter i den diskussion, der er foregået mellem hærchefen, general Hjalff, og ledende mænd fra modstandsbevægelsen, har følt trang til at give udtryk for deres opfattelser, finder jeg alligevel, at diskussionen i den form, den har fået, har været uheldig. Det forekommer mig, at der har været draget for hastige konklusioner, og at man nu bør afvente den af general Hjalff bebudede nærmere redegørelse.

På selve spørgsmålet kan jeg kort svare, at der ikke for mig foreligger noget grundlag for at foranledige general Hjalff afskediget som chef for hæren.

Alfred Jensen: Må jeg sige, at sagens karakter og de omstændigheder, hvorunder den er diskuteret, har foranlediget, at jeg har stillet spørgsmålet på den måde, det er sket.

Jeg er vel klar over, at jeg kunne have mildnet det en smule ved at spørge, hvad ministeren agtede at gøre i denne sag, men jeg betragter det som afgjort, at der her foreligger et oplagt tilfælde af landsskadelig optræden og også en erkendelse af, at man har forbrudt sig mod de løfter, der var givet, og mod de interesser, som var det kæmpende Danmarks.

Derfor er min motivering naturligvis også blevet, som den er. Jeg forstår ikke, hvorfor ministeren mener, at denne diskussion er ført på en uheldig og forhastet måde. Den er fremkommet på grundlag af dr. Hæstrups bog, der udkom i efteråret. Der har været tid nok til at overveje både det